

Som vores lovgivning er nu, viser den på en afbalanceret måde respekt for både afdødes og de pårørendes holdninger vedrørende organ-donation. Det er den enkelte, som selv tager stilling til sin holdning til organdonation, samtidig med at de pårørende ikke afskæres fra at kunne modsætte sig en sådan. Det er dog kun i ganske få tilfælde, de pårørende modsætter sig afdødes ønske. Vores praksis med at lade de pårørende have vetoret er ikke forskellig fra praksis i Sverige, og endelig vil en ændret praksis kunne føre til uværdige situationer på sygehusene, som ingen af os vel ønsker.

Jeg finder af ovennævnte grunde ikke, at der er behov for at ændre lovgivningen som foreslået, og jeg kan således ikke anbefale Venstres forslag.

Holger Graversen (S):

Venstre ønsker med dette beslutningsforslag at forhindre pårørende i at ændre en afdøds ønsker om at donere organer bort.

Lad mig understrege med det samme, at Socialdemokratiet naturligvis er enig i, at pårørende ikke bør ændre et sådant tilkendegivet ønske. Men Venstres forslag løser ikke problemet med at skaffe flere organdonorer. For det første er der stort set ingen pårørende, der ændrer en afdøds ønsker om at være donor, jf. sundhedsministerens oplysninger, og for det andet er det svært at lovgive om folks følelser, specielt i den tragiske og ulykkelige situation, som opstår, når man mister et kært familiemedlem.

Hvis man virkelig fulgte Venstres forslag og vel at mærke ønskede, at forslaget også skulle overholdes konsekvent, synes jeg faktisk, vi har krav på, at Venstres ordfører svarer på følgende spørgsmål: Hvem skal i givet fald fjerne en hjernedød – typisk en ung mand fra en trafikulykke – fra dybt sørgende forældre, kone eller kæreste, som nægter at slippe vedkommende, selv om denne tidligere har givet tilsagn om at være donor? Hvilke midler vil man bruge? Hvor langt skal man gå? For os at se vil Venstres forslag bringe hospitalets sundhedspersonale i en helt uholdbar og uacceptabel situation.

Vi er helt enige med ministeren i, at det er oplysning og atter oplysning om problemet, det drejer sig om, og man kan så håbe, at mange flere vil drøfte problemet med familien, så den har en mere afklaret holdning, hvis ulykken skulle ske. Der skal også mere oplysning til om, hvad det vil sige at være hjernedød. Jeg tror

rent personligt, at mange stadig holder sig tilbage, fordi de ikke er helt sikre på, om man nu alligevel kan være sikker på, at lægerne er sikre på, at en person er hjernedød.

Ministeriet øger løbende denne almindelige oplysningsvirksomhed i samarbejde med amterne og patientforeningerne, især hjerte-/nyreforeningerne. Det er også nødvendigt med en øget indsats, må vi erkende, for der er for få, som tilmelder sig donorregistret eller bærer et skriftligt tilsagn på sig. Det er faktisk kun omkring 3 pct. af danskerne.

Jeg må også gøre opmærksom på, at Nyreforeningen er enig med os i vores holdning til sagen, så om end intentionerne er gode, må vi afvise forslaget.

Henriette Kjær (KF):

Når et menneske har valgt at donere sine organer, er det ofte sket efter svære overvejelser. Jeg havde da også selv en del tanker, da jeg satte mit kryds og tilmeldte mig som organdonor, og først senere har jeg talt med min familie om det og bedt dem om at respektere mit ønske, hvis det ulykkeligvis skulle blive aktuelt.

Andre snakker grundigt med deres familie, før de beslutter sig. Andre igen melder sig pr. instinkt, fordi de mener, det er rigtigt og næstekærligt at gøre det, mens andre igen tilmelder sig, fordi de gerne vil modtage, og derfor mener, at hvis man vil have, så man også være parat til at give.

Sådan har vi alle vores forskellige grunde til at melde os som organdonor, og når man nu netop har gjort sig sine overvejelser og har brugt tid på at overveje situationen, sætte kryds og gå i postkassen, altså kort sagt foretaget en aktiv handling, så mener jeg også, at vi bør respektere den beslutning, det enkelte menneske har taget.

Det er jo dybest set imod afdødes vilje, når pårørende omstøder en beslutning, afdøde ellers havde truffet, mens vedkommende var ved sine fulde fem. Derfor synes jeg, vi bør ændre loven, sådan at man fjerner pårørendes adgang til at modsætte sig en afdøds skriftlige bestemmelse om at være organdonor.

Der mangler organer i Danmark. Vi kunne redde mange liv, hvis vi havde organer nok. Nu skal vi senere diskutere, hvordan vi får flere donorer, men de, der allerede har tilmeldt sig, bør også kunne være sikre på, at man respekterer deres ønske om at bidrage til, at et andet